

KAPITOLA ŠESTÁ

Josh

Už jen tři dny, sakra.

Snažil jsem se na to cestou do Louisville nemyslet, ale bylo to jako ignorovat odpočítávání na jaderné bombě. Nemožný. Ať jsem dělal, co jsem dělal, ta myšlenka tam byla a kontaminovala celou moji realitu. Dokonce i Emberina smetana do kávy mi připomínala, že ji bude už za dvaasedmdesát hodin popíjet v prázdném domě.

Protože já budu zpátky v tom pekle. Tentokrát to ale bude jiné – místo toho, abych životy bral, budu zachraňovat raněné. Zachránce namísto zachraňovaného. Budu splácet svůj dluh posádce, která mi tehdy, pod přímou palbou, zachránila zadek.

A když teda bude všechno jinak, proč mě zase navštěvují noční můry? V prvním roce byly příšerné, ale co jsme se dali s Ember v posledním ročníku na vysoké dohromady, přestaly. Teď přicházely skoro

každou noc. Ještě nikdy jsem nebyl tak rád za to, že ji nevzbudí ani rána z děla.

Nemusela o všem vědět.

Určitě nám nepomáhalo, že jsme na sebe neměli skoro vůbec čas. Vyškolit mě dost dobře na pilotování záchranného vrtulníku vyžadovalo nesmyslný počet hodin ve vzduchu a přesčasy trávené přípravami na misi. Když už se mi podařilo být doma, ona byla zrovna ve škole.

„Tak kam přesně jedeme?“ zeptal jsem se jí, když jsme se přiblížili k městu a proplétali se dopravou. Nohy si opírala o palubní desku mého džípu a vrtěla prsty na nohou s čerstvě nalakovanými nehty. Nebyl to sice můj starý Wrangler, ale na předním sedadle čtyřdveřového modelu jí to slušelo úplně stejně jako v tom prvním.

„Ehm...“ zamumlala neurčitě a scrollovala na mobilu jako obvykle, když se potřebovala rozptýlit od mého rychlého řízení.

„Klidně můžeš zadat adresu do GPS, zlato.“ Kromě toho mě ubíjela zvědavost. Dostal jsem jenom pokyn, abych si zabalil na jednu noc, nic víc, načež mě nasměrovala k Louisville se slovy: „Jeď.“

„Jaká by to pak byla zábava?“ namítla. „Tak jo, za pět kilometrů můžeš sjet.“

Pozvedl jsem koutky úst. „Vážně?“

Plácla mě do ramene. „Vážně.“

Chytil jsem její ruku, přiblížil si ji ke rtům a vtiskl jí polibek na hebkou kůži. „Ale zlato, copak ty se se mnou nechceš pořádně rozloučit?“ Podíval jsem se na ni falešně psíma očima. „Jdu do války, víš?“

Mezi rty jí proklouzl smích. „Fakt to poprvé na nějakou zafungovalo?“